

Cilvēks un laiks – Pasaka par Papagaili.

Katmandu papagailis dzer tēju rītos skatoties pa logu un klausoties rudenīgās skaņās. Kāpēc tieši Katmandu sauca par Katmandu, to neviens nezināja, bet viņš pats ar to bija apmierināts. Šorīt bija savāda diena, vismaz viņam tā likās, jo būrītis bez jau sen apnikušā nakts zvaigžņu vecā zīda pārklāja likās aprūsējis. Blāvai gaisma iespīdot uz lakts, tā izgaismoja pusdienu trauciņu un ūdenss dzeramo snīpīti. Vai tas ir rīts vai vakars, to Katmandu nezināja, bet apkārt bija krēslaina migla kas viegli pārklāja istabu. Pa logu varēja redzēt vējā locošos koku zarus. Vai tiešām rudens? Nodomāja Katmandu, bet tūlīt pat savu domu aizmirsis pavērās uz izstabu. Viss bija kā vienmēr. Lielā, senlaicīgā zelta krāsas lustra atradās kur tā bijusi šķietami vienmēr, vismaz cik papagailis sevi atcerējās, arī glezna pie sienas, kas attainoja kaut kādu senu noskaņu ainu nebija mainījusies, tomēr kaut kas tomēr šķita savādāk. Katmandu zināja, ka drīz kas mainīsies. Mainīsies šī istaba, mainīsies šī lustra un, iespējams pat senlaicīgā glezna mainīsies, bet par to viņš vēl šaubījās pieņemt lēmumu. Pārējie lēmumi jau bija pieņemti. Lustru lielāku un spožāku, nakts zvaigžņu pārvalku tumši zilāku un vairāk ar izšuvumiem un rakstiem, ēdamo trauciņu mazliet garenāku un blakus ūdenss snīpītim varētu būt vienmēr svaigas tējas snīpītis, un vēl kafijas un sulas. Nē, kafiju papagailis nedzēra. Bet kas zin, varbūt kādreiz arī papagailis iemācīsies dzert kafiju maisot to ar savu kāju, bet tad būs jāiemācās balansēt uz kreisās kājas maisot ar labo vai otrādāk. Katrā ziņā, šī doma reiz pa reizei bija uz mākusies papagailim, bet līz šim vēl palika neatrisināta. Šķiet, svarīgi, lai vienmēr ūdenss būtu tīrs un graudi sabērti kā nākas. Pēdējā laikā, gan ar graudiem bija pašvaki. Iespējams to izraisīja vecās lustras retā ieslēgšanās vai, iespējams lietus logā. Jā, šo situāciju vajadzētu risināt. Piesēdies uz sausā zariņa, kur papagailis mēdza sēdēt ik dienas jo tā bija ērtākā vieta būrī, Katmandu sāka domāt. Katru reizi kad ieslēdzās lustra, aiz loga nelīst, bet kad līst aiz loga, ne katru reizi ieslēdzās lustra. Hmm, toties kad zvaigžņu pārvalks nolaižas tad nevienmēr glezna ir kreizajā pusē. Citureiz tā atrodas labajā pusē, nodomāja Katmandu un likās mierā jo šai dienai jau pietika matemātisko vienādojumu un situācijas analītisko risinājumu. Jau kuro reizi neatrasdams izskaidrojumu, Katmandu bija noguris. Tas lēnām nokāpa no sava zariņa un piegāja pie metāla kolonām, kas atdalīja Katmandu no apkārtējās istabas. Patiesībā Katmandu nezināja, vai tāda pārējā istaba eksistē, jo viņš tai nekad nebija pieskāries. Viņš bija pārliecināts tikai par savu pasauli. Arī par logu un rudeni papagailis nezināja vai tas ir īsts. Dīvainas bija naktis kad pārklājās zvaigžņotais palags. Tad Katmandu aizvēra savas apaļās acis un ieraudzīja ko pavisam nereālu un neīstu. Viņš ieraudzīja it, kā pazūdam gleznu pie sienas, lustru virs galvas un pat logu no kura vienmēr nāca dīvainas skaņas. Viss it kā pazuda, pazuda pat ūdenss dzeramais snīpītis un pārtikas trauks. Katmandu jau grasījās saliekt ceļos kājas un apgulties uz muguras un sastingt, bet kaut kas neļāva. Kaut kas lika turpināt sapņot. Tad nu viņš turpināja skatīties savu sapni kas šķita kļūstam arvien nereālāks. Pazuda viņa māja, pazuda pat mīļākais zariņš kas bija ērtāks par citiem. Un papagailis ieraudzīja sev apkārt bezgalīgu zaļbrūnkrāsainraibu kaut ko. Līdzīgi sariņi kā viņa ērtākais, tikai bezgalīgi daudz formās un nokāsās, apjosti ar zaļu pārvalku kas maigi sulīgs ieskāva visu apkārtni. Dīvainā arī bija palikusi papagaiļa spalva. Tā ik pa brīdim atspīdēja savādās krāsās kad kaut kas starp šiem bezgalīgajiem zariņiem sildīja. Lampa viņa vecajā būrī tā nesildīja, to Katmandu zināja jau no galvas, bet šeit, pilnīgi nereāli kā pasakā. Kaut kas viņu sildīja un nebija skaidrs, kas tas ir. Visapkārt, kā no dzeramā snīpīša nokarājās visdažādāko tējas lāsīšu kas līdzīgi papagaiļa spalvai varēja mainīt krāsas spīdinot papagailim acīs mazus, patīkamus dzirkstošus kaut ko. Vēl uz mirkli Katmandu atcerējās savu iepriekšējo māju ar lustru virs galvas, zvaigžņu pārvalku un gleznu, bet nu tas viss bija zudis. Un kas pats dīvainākais, tas papagailim nemaz nepietrūka. Viņš bija nolēmis tur vairs neatgriezties. Un tai brīdī notika pats dīvainākais. It kā nezin no kurienes, Katmandu sajuta karstu vēsumu savās krūtīs tā, it kā tās būtu palikušas neaizsargātas no spārniem, kas tās visu mūžu bija sildījušas. Viņa siltās spalvas pašas pavērās katra uz savu pusi. Tādu sevi Katmandu vēl nebija pazinis. Galva apreiba un zari nodrebēja. Viss apkārt sagriezās siltā vēja virpulī. Likās, viss apkārtējais pagājis nostāk ļaujot siltajām spalvām plaši izplestām virpuļojot mainīt pasauli. Katmandu bija pacēlies spārnos augstu virs koku galotnēm. Viņš bija brīvs.

Written by ALPHA-DO L&A
www.alphado.ch